

ปัญหาการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์¹

กันติศา ชูรัตน์²

พระราชบัญญัติสิทธิบัตรมาตรา 10 กำหนดให้ผู้ประดิษฐ์เป็นผู้มีสิทธิขอรับสิทธิบัตร หรืออาจโอนสิทธินั้นไป รวมทั้งสิทธิตามมาตรา 11 สามารถตกทอดเป็นมรดกได้ ซึ่งการขอรับสิทธิบัตร การโอนสิทธิ และการจัดการมรดกสิทธิขอรับสิทธิบัตรอยู่ในความหมายของการทำนิติกรรม แต่เมื่อพระราชบัญญัติสิทธิบัตรไม่ได้บัญญัติในเรื่องดังกล่าวไว้โดยตรง จึงต้องนำหลักกฎหมายในเรื่องนิติกรรมสัญญา และการจัดการมรดก ตามที่บัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาพิจารณาประกอบการตีความซึ่งโดยหลักแล้วการที่บุคคลใดจะทำนิติกรรมให้มีผลได้สมบูรณ์นั้น บุคคลดังกล่าวจะต้องมีความสามารถในการทำนิติกรรมตามกฎหมายด้วย กล่าวคือ บุคคลนั้นจะต้องเป็นบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะแล้ว นิติกรรมใดทำโดยผู้หย่อนความสามารถในการทำนิติกรรม เช่น ผู้เยาว์ ก็จะตกเป็นโมฆะหรืออาจถูกบอกล้างได้ในภายหลัง

อย่างไรก็ตามการใช้สิทธิขอรับสิทธิบัตรตามมาตรา 10 ของพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนั้น ถือเป็น การทำนิติกรรมอย่างหนึ่งตามกฎหมายเฉพาะ ซึ่งเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์แห่งสิทธิเป็นทรัพย์สินทางปัญญา จึงมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากทรัพย์สินโดยทั่วไป โดยจะก่อให้เกิดขึ้นได้จากสติปัญญา ความรู้ความสามารถของมนุษย์เท่านั้น และมีคุณค่าในทางเศรษฐกิจแก่ผู้เป็นเจ้าของมาก สิทธิในการขอรับสิทธิบัตรเกิดขึ้นทันทีเมื่อผู้ประดิษฐ์ได้สร้างสรรค์ผลงานสำเร็จ และสิ่งประดิษฐ์นั้นมีคุณสมบัติที่อาจขอรับสิทธิบัตรได้ตามกฎหมาย โดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตรมิได้กำหนดเงื่อนไขในเรื่องอายุผู้ประดิษฐ์ที่สามารถในสิทธิตามมาตรา 10 ไว้ ดังนั้น หากผู้เยาว์เป็นผู้ประดิษฐ์ ผู้เยาว์จึงสามารถมีสิทธิตามมาตรา 11 เช่นกัน แต่หากตีความว่าผู้เยาว์

ไม่สามารถจัดการสิทธิของตนตามมาตรา 11 เนื่องจากเป็นผู้หย่อนความสามารถในการทำนิติกรรม ผู้ศึกษาเห็นว่าไม่สอดคล้องกับแนวคิดการได้มาซึ่งสิทธิบัตร และไม่ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติสิทธิบัตร ซึ่งให้ความคุ้มครองสิทธิบัตรเพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้ประดิษฐ์และให้เพื่อให้ผู้ประดิษฐ์

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี วงษ์วิจิตร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปาวลีพร เลิศธรรมเทวี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สามารถแสวงหาประโยชน์จากสิทธิบัตรได้ ตามที่ได้ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายในเรื่องการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ ได้ข้อสรุปตามประเด็นปัญหา ดังนี้

1. ปัญหากรณีผู้เยาว์ขอรับสิทธิบัตรในฐานะที่เป็นผู้ประดิษฐ์

เมื่อพิจารณาจากแนวคิดการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา หลักเกณฑ์ที่กำหนดคุณสมบัติของสิ่งประดิษฐ์ที่จะขอรับสิทธิบัตรได้ตามมาตรา 6 ประกอบกับหลักกฎหมายบุคคลเรื่องความสามารถในการมีสิทธิ เห็นว่า ผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์หรือกรรมวิธีที่สามารถขอรับสิทธิบัตรได้ นั้น มีสิทธิขอรับสิทธิบัตรในฐานะผู้ประดิษฐ์ตามมาตรา 10 วรรคแรก เนื่องจากสิ่งประดิษฐ์นั้นเป็นผลมาจากความวิริยะอุตสาหะ การทุ่มเทความรู้ความสามารถในการค้นคว้าทดลอง และการลงทุนของผู้เยาว์ และบุคคลแม้เป็นผู้เยาว์ แต่หากมีสภาพบุคคลย่อมสามารถเป็นผู้ทรงสิทธิได้

เมื่อเห็นว่าผู้เยาว์เป็นผู้มีสิทธิขอรับสิทธิบัตรในฐานะผู้ประดิษฐ์แล้ว มีประเด็นต้องพิจารณาต่อไปว่าผู้เยาว์สามารถดำเนินการขอรับสิทธิบัตรได้เพียงใด ซึ่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตรมิได้มีบทบัญญัติกำหนดในเรื่องดังกล่าวไว้โดยตรง และการขอรับสิทธิบัตรเป็นการ

ทำนิติกรรมก่อตั้งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาแต่ผู้เยาว์เป็นผู้หย่อนความสามารถในการทำนิติกรรม จึงต้องอาศัยการตีความตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 21 กำหนดให้การทำนิติกรรมของผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม จึงจะมีผลสมบูรณ์ มิฉะนั้นตกเป็นโมฆะ อย่างไรก็ตาม ควรพิจารณาถึงข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่อนุญาตให้ผู้เยาว์สามารถทำนิติกรรมได้เองบางประการตามมาตรา 22 ในเรื่องการทำนิติกรรมที่ผู้เยาว์มีแต่ได้ไปซึ่งสิทธิ มาตรา 23 การทำนิติกรรมที่ผู้เยาว์ต้องทำเองเฉพาะตัว และ มาตรา 24 ในเรื่องนิติกรรมที่จำเป็นต่อการดำรงชีพและสมแก่ฐานะารูปของผู้เยาว์ด้วย

ซึ่งเมื่อได้วิเคราะห์แล้วผู้ศึกษาเห็นว่า การขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ไม่เป็นนิติกรรมที่

เข้าเงื่อนไขเป็นนิติกรรมที่ผู้เยาว์สามารถทำได้โดยมิต้องได้รับอนุญาตจากผู้แทนโดยชอบธรรมตามมาตรา 22 มาตรา 23 และ มาตรา 24 แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาเห็นว่า การขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ไม่ควรอยู่ในบังคับมาตรา 21 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากผู้เยาว์ซึ่งกระทำให้เกิดผลงานทางปัญญาอันเข้าเงื่อนไขที่สามารถขอรับสิทธิบัตรแสดงให้เห็นว่า ผู้เยาว์เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการคิดวิเคราะห์จนประดิษฐ์ผลงานได้ด้วยตนเอง จึงควรมีความสามารถในการจัดการทรัพย์สินของตนด้วย ดังนั้น ผู้เยาว์มีสิทธิและสามารถขอรับสิทธิบัตรตามมาตรา 10 ในฐานะผู้ประดิษฐ์โดยไม่ต้อง

ขอความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม โดยอาศัยการตีความบทบัญญัติกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาปรับใช้ ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าอาจเทียบเคียงกับหลักการทำนิติกรรมตามมาตรา 23 กรณีผู้เยาว์สามารถทำนิติกรรมที่

ต้องทำเองเฉพาะตัวซึ่งกฎหมายให้สิทธิผู้เยาว์ทำนิติกรรมได้เมื่อมีอายุ 15 ปี

2. ปัญหากรณีผู้เยาว์โอนสิทธิในการขอรับสิทธิบัตร

การโอนสิทธิเป็นการทำนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์อย่างหนึ่ง จึงต้องพิจารณาหลักในเรื่องความสามารถในการทำนิติกรรมของผู้เยาว์ ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดว่าผู้เยาว์ทำนิติกรรมได้ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อนตามมาตรา 21 แต่อาจเกิดข้อปัญหาเกี่ยวกับการตีความว่าการโอนสิทธิอยู่ในบังคับมาตรา 21 หรือมาตรา 1574 หากมีผู้เห็นว่าการโอนสิทธิดังกล่าวเป็นนิติกรรมสำคัญที่ศาลต้องเข้ามาควบคุม

ในเรื่องนี้เห็นว่าการโอนสิทธิขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ มีลักษณะและผลการทำนิติกรรมเหมือนกับนิติกรรมตามมาตรา 1574 (1) ซึ่งมีวัตถุแห่งสิทธิเป็นทรัพย์สินโดยทั่วไปที่มีรูปร่างและผู้เยาว์มีกรรมสิทธิ์หรือเป็นเจ้าของอย่างแท้จริง ซึ่งทรัพย์สินที่มีรูปร่างอาจกำหนดราคาประเมินหรือมูลค่าของทรัพย์สินได้แน่ชัด ศาลจึงสามารถพิจารณาได้ว่าหากทำนิติกรรมแล้วจะทำให้ทรัพย์สินของผู้เยาว์ลดน้อยลงเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับสิทธิในการยื่นขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ แม้สิทธิดังกล่าวเป็นทรัพย์สิน แต่เป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ซึ่งมีราคาและอาจถือเอาได้ มูลค่าของสิทธินั้นยากแก่การกำหนดมูลค่าที่แน่นอนว่าหากผู้เยาว์โอนสิทธินั้นไปจะมีผลกระทบให้กองทรัพย์สินลดน้อยลงเพียงใด หรือหากผู้เยาว์จะขอรับสิทธิบัตรเอง สิทธิบัตรนั้นจะเป็นประโยชน์หรือทำให้กองทรัพย์สินของผู้เยาว์เพิ่มขึ้นเพียงใด มูลค่าของสิทธิขอรับสิทธิบัตรจึงเป็นเพียงการคาดคะเนถึงผลประโยชน์ที่เหมาะสมตามควรของผู้ประดิษฐ์ซึ่งจะขอรับสิทธิบัตรนั้น ในขณะที่ทำนิติกรรมโอนไปซึ่งสิทธิในการขอรับสิทธิบัตร เมื่อคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติสิทธิบัตรซึ่งส่งเสริมให้ผู้ประดิษฐ์ได้แสวงหาประโยชน์จากสิทธิบัตร จึงไม่เหมาะสมในการที่ศาลเข้ามาควบคุมการทำนิติกรรมของผู้ประดิษฐ์ตามมาตรา

จึงเห็นว่าการทำนิติกรรมโอนสิทธิขอรับสิทธิบัตรไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 1574

อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาเห็นว่ากรณีการโอนสิทธิในการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ไม่ควรตกอยู่ในบังคับของมาตรา 21 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เช่นกัน ทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรมการโอนตามมาตรา 10 วรรคสอง เกิดขึ้นจากความรู้ความสามารถ ความวิริยะอุตสาหะในการสร้างสรรค์ผลงานของผู้เยาว์เอง และความสามารถในการใช้สิทธิตามมาตรา 10 วรรคสองนี้ ควรพิจารณาให้สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกับกรณีที่ผู้เยาว์จะใช้สิทธิขอรับสิทธิบัตรด้วยตนเองตามมาตรา 10 วรรคแรก จึงสรุปว่า ผู้เยาว์ควรมีสิทธิแสวงหาประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญานั้น โดยสามารถโอนสิทธิขอรับสิทธิบัตรได้ด้วยตนเอง

3. ปัญหาเรื่องการรับมรดกสิทธิในการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์

ในประเด็นปัญหานี้พบว่า เมื่อพิจารณาตามหลักกฎหมายเรื่องมรดกของประมวลแพ่งและพาณิชย์แล้ว สิทธิขอรับสิทธิบัตร เป็นทรัพย์สินตามกฎหมายเอกชนซึ่งมีมูลค่าอย่างหนึ่ง และไม่เป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้ประดิษฐ์ ดังนั้น หากผู้ประดิษฐ์เสียชีวิต สิทธิดังกล่าวจึงสามารถตกทอดแก่ทายาทได้ และบุคคลใดแม้เป็นเพียงผู้เยาว์ก็สามารถเป็นทายาทที่มีสิทธิรับมรดกได้เนื่องจากผู้เยาว์มีสภาพบุคคล แต่ปัญหาอาจเกิดขึ้นกรณีการจัดการทรัพย์สินมรดก เนื่องจาก มาตรา 1718 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดห้ามมิให้ผู้เยาว์ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการมรดก

ในเรื่องนี้ผู้ศึกษาเห็นว่า หากเกิดกรณีผู้เยาว์เป็นผู้รับพินัยกรรมที่ไม่มีการกำหนดตัวบุคคลผู้จะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการมรดก หรือกรณีผู้เยาว์เป็นทายาทโดยธรรมเพียงคนเดียว แม้ผู้เยาว์ไม่มีคุณสมบัติเป็นผู้จัดการมรดก ซึ่งทำให้ผู้เยาว์ไม่สามารถร้องขอต่อศาลเพื่อบังคับจัดการมรดกได้ ผู้เยาว์จึงต้องขอให้ พนักงานอัยการ เป็นผู้ยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อให้มีการตั้งผู้จัดการมรดกแทนทายาทซึ่งเป็นผู้เยาว์โดยอาศัยเหตุตามมาตรา 1713 (1) นั้นเอง และเมื่อศาลได้สวนแล้วมีคำสั่งให้บุคคลใดเป็นผู้จัดการมรดก ผู้นั้นก็จะต้องทำหน้าที่ดำเนินการแบ่งปันทรัพย์สินซึ่งเป็นสิทธิในคำขอรับสิทธิบัตรนี้แก่ผู้เยาว์ต่อไป

นอกจากการรับมรดกซึ่งเป็นกรณีที่ผู้เยาว์ได้รับโอนสิทธิขอรับสิทธิบัตรแล้ว อาจมีกรณีที่ผู้เยาว์เป็นผู้รับโอนสิทธิขอรับสิทธิบัตรจากผู้ประดิษฐ์อีกกรณีหนึ่ง ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า ผู้เยาว์รับโอนสิทธิซึ่งมิใช่สิทธิของตนโดยแท้เหมือนอย่างกรณีที่ผู้เยาว์เป็นผู้ประดิษฐ์ด้วยตนเอง

การรับโอนสิทธิอาจทำให้ผู้เยาว์เสียเปรียบในการเข้าทำนิติกรรมซึ่งผู้เยาว์จะต้องจ่ายค่าตอบแทนการโอนสิทธิ ในกรณีนี้การทำนิติกรรมต้องเป็นไปตามหลักของมาตรา 21 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

จากการวิเคราะห์ศึกษาปัญหากฎหมายตามพระราชบัญญัติสิทธิบัตร ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะและให้แนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังต่อไปนี้

เนื่องจากพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 มาตรา 10 กำหนดให้สิทธิผู้ประดิษฐ์สามารถขอรับสิทธิบัตร หรือหากผู้ประดิษฐ์ไม่ต้องการใช้สิทธิขอรับสิทธิบัตรด้วยตนเอง ก็อาจแสวงหาประโยชน์จากสิทธินั้นโดยการโอนให้แก่บุคคลอื่น นอกจากนั้น สิทธิในการขอรับสิทธิบัตรกฎหมายยังกำหนดให้สามารถตกทอดอย่างมรดกได้ ในกรณีที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้เยาว์เป็นผู้ประดิษฐ์หรือเป็นทายาทที่มีสิทธิได้รับมรดกตามมาตรานี้ พระราชบัญญัติสิทธิบัตรซึ่งเป็นกฎหมายที่ก่อตั้งสิทธิให้แก่ผู้ประดิษฐ์ ไม่ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่าผู้เยาว์สามารถใช้สิทธิได้เพียงใด จึงทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมายและปัญหาในการตีความว่าผู้เยาว์สามารถดำเนินการตามสิทธิโดยการขอรับสิทธิบัตรหรือจัดการมรดกได้เองหรือไม่เนื่องจากการผู้เยาว์เป็นผู้หย่อนความสามารถในการกระทำการที่มีผลทางกฎหมาย

ในการแก้ปัญหาลักษณะนี้ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องสิทธิในการขอรับสิทธิบัตรในฐานะผู้ประดิษฐ์ให้ครอบคลุมถึงกรณีของผู้เยาว์ด้วย และกำหนดให้มีความชัดเจนไว้ในพระราชบัญญัติ

สิทธิบัตรซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะว่า ผู้เยาว์สามารถใช้สิทธิได้ด้วยตนเอง เพื่อลดข้อโต้แย้ง และปัญหาการตีความเรื่องความสามารถในการทำนิติกรรมของผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะผู้ศึกษาเห็นว่า เจตนารมณ์ของการให้ความคุ้มครองทรัพย์สิน การจัดการ และใช้ประโยชน์ทรัพย์สินทั่วไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เรื่องทรัพย์สิน แตกต่างจากทรัพย์สินทางปัญญาที่มีพระราชบัญญัติสิทธิบัตรเข้ามากำกับดูแลเป็นพิเศษเพื่อให้เกิดความเหมาะสม ดังนั้น ควรแก้ไขบทบัญญัติเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสิทธิบัตรมาตรา 10 วรรคสี่ ดังต่อไปนี้

มาตรา 10 ผู้ประดิษฐ์เป็นผู้มีสิทธิขอรับสิทธิบัตรและมีสิทธิที่จะได้รับการระบุชื่อว่าเป็นผู้ประดิษฐ์ในสิทธิบัตร

สิทธิขอรับสิทธิบัตรยอมโอนและรับมรดกกันได้

การโอนสิทธิขอรับสิทธิบัตรต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้โอนและผู้รับโอน

ผู้ประดิษฐ์ตามมาตรา 10 หมายความว่าผู้เยาว์ด้วย และการใช้สิทธิตามมาตรา 10 ของผู้เยาว์ไม่ตกอยู่ในบังคับเรื่องความสามารถตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อดีของการตราบทบัญญัติเฉพาะเกี่ยวกับการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ เป็นไปเพื่อให้เกิดความชัดเจน ลดข้อโต้แย้ง และปัญหาการตีความเรื่องความสามารถในการทำนิติกรรมของผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เมื่อนำมาใช้กับกรณีการขอรับสิทธิบัตร เนื่องจากการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์โดยสภาพและลักษณะของนิติกรรมนั้นคล้ายคลึงกับนิติกรรมที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนด ยกเว้นให้ผู้เยาว์สามารถทำได้ด้วยตนเอง และในกรณีที่ผู้แทนโดยชอบธรรมไม่สามารถ ไม่อาจให้ความยินยอมแก่ผู้เยาว์หรือไม่ให้ความยินยอมในการที่ผู้เยาว์จะยื่นขอรับสิทธิบัตรโดยปราศจากเหตุอันสมควร ก็ทำให้เกิดความสะดวกแก่ผู้เยาว์ที่จะดำเนินการได้ด้วยตนเอง เนื่องจากการได้มาซึ่งสิทธิในสิทธิบัตรนั้น ผู้ประดิษฐ์คนใดยื่นขอรับสิทธิบัตรก่อนก็จะได้รับพิจารณาก่อน แม้ผู้ประดิษฐ์อื่นจะสร้างสรรค์ผลงานสำเร็จก่อนผู้นั้นก็ตาม หากดำเนินการยื่นเข้าไป ผู้เยาว์ก็อาจไม่ได้รับความคุ้มครอง อนึ่ง การยื่นขอรับสิทธิบัตรเป็นการทำนิติกรรมฝ่ายเดียวซึ่งรัฐเป็นผู้ดำเนินการให้แก่ผู้เยาว์ มิใช่กรณีผู้เยาว์ทำนิติกรรมกับ

บุคคลภายนอก และอาจตกเป็นผู้เสียเปรียบ จึงสามารถผ่อนปรนหลักฐานพื้นฐานใน

การทำนิติกรรมของผู้เยาว์ ทั้งนี้ก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้เยาว์ที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตร เพื่อตอบแทนที่ผู้เยาว์ได้ทุ่มเทกำลังทรัพย์และสติปัญญาในการประดิษฐ์ผลงานขึ้นเป็นประโยชน์แก่สังคม

อย่างไรก็ตาม ข้อเสียของการตราบทบัญญัติเฉพาะเกี่ยวกับการขอรับสิทธิบัตรของผู้เยาว์ อาจเกิดขึ้นในกรณีการโอนให้แก่บุคคลภายนอก ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้เยาว์ทำนิติกรรมที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินกับบุคคลภายนอก จึงเกิดการต่อรองผลประโยชน์ระหว่างบุคคลภายนอกผู้รับโอนและผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์ ผู้เยาว์อาจตกเป็นผู้เสียเปรียบในการทำนิติกรรมได้ แม้ผู้ศึกษามีความเห็นว่าผู้เยาว์สามารถทำนิติ

กรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง แต่ในอนาคตอาจมีผู้ศึกษาวิจัยเพิ่มเติม โดยนำแนวคิดเรื่องอายุที่เหมาะสม
สำหรับการทำนิติกรรม เทียบเคียงกับการทำพินัยกรรมของผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ดังที่
ได้กล่าวไว้แล้ว

เอกสารอ้างอิง

จักรกฤษณ์ ควรพจน์. กฎหมายสิทธิบัตร: แนวความคิดและบทวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 4.

กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2560.

จิรศักดิ์ รอดจันทร์. สิทธิบัตร:หลักกฎหมายและแนววิธีปฏิบัติเพื่อการคุ้มครองการประดิษฐ์และ

การออกแบบผลิตภัณฑ์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2555.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. หลักกฎหมายนิติกรรมสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์

นิติธรรม, 2561.

เพริช หุตางกูร. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก. พิมพ์ครั้งที่ 15.

กรุงเทพมหานคร :โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560.

ไพโรจน์ กัมพูสิริ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 8.

กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.